

DILLUNS

L'estat (prudent) de la quèstió

Antoni Dalmases

El lector permetrà que el saludi demanant disculpes d'entrada. Si hi hagués algú que seguís aquests comentaris tan estranys que compartim el Pere i jo en aquestes pàgines, potser s'hauria adonat que en el *Quadern* anterior vam fer mutis. Hi havia moltes raons, algunes de personals, altres d'insignificants, però una d'indiscutible i rotunda: el desconcert. O, potser, més que desconcert, era por, una por explicable i lògica: la por que es té quan penses que, si una cosa està mig bé i la toques, potser l'espatlles.

I és que, des del principi de la temporada, cada vegada que ens veiem –i ens consta que no ens passa pas a nosaltres sols, això– ens limitem a arquejar les celles, fer un mig somriure de complicitat il·lusionada, potser un comentari fluixet, només insinuat, com ara “sembla que ara potser sí, oi?”, i tot seguit mirem de canviar de tema, per no temptar la sort amb auguris excessius.

Alguns en diran covardia, d'això de no gosar ni parlar perquè la sort no ens giri la cara; d'altres, benèvols, prudència. Nosaltres en diem experiència. Quantes vegades ens hem hagut d'empassar els excessos d'eufòria? Abans, quan érem joves, només creïem en el que vèiem i si vèiem un joc una mica vistós de seguida ens deixàvem dur per un entusiasme que molt sovint havíem d'anar matisant i disminuint fins al ridícul. No, ja no ens passarà més, això! Ara creïem en el que veïem i prou. Vull dir que el que no hem vist, el que no existeix, no és matèria ni opinable ni comentable.

I què hem vist, fins ara? Unes estones de futbol més que notable, amb passades intencionades, amb ganes de fer-ho bé, amb combinacions de cara a barraca, amb ganes de pressionar i tenir-la; amb, en fi, allò que els diaris en diuen “alegria”, ganes de jugar i de fer gaudir el persona. Perquè hi ha fragments de partits que fan tota la impressió que, finalment!, s'ha aconseguit ajuntar uns quants individus que tenen idees, al servei d'un mètode –l'entrenador, que ens havia fet patir tant, l'any passat per aquestes dates, deu jugar-hi un paper cabdal– i un grup, un equip!, que funciona amb criteri, conscient de què porta als peus i què té al cap.. En principi, doncs, els minyons hi posen un empeny que feia anys que no es veia per aquestes latituds i és de justícia felicitar-los, encoratjar-los... i demanar que no s'adormin!

Tot va com una seda? Home, no. Hi ha detalls que ens recorden qui som. L'eliminació de la copa del Rei a mans d'un equip que lluita per no baixar a Regional, per exemple, ja és un clàssic de cada temporada. Nosaltres no seríem qui som si no riféssim una alegria entre els clubs modestos cada any! Consti, però, que en desgreuge del regalet que, quan el fan, empenya –no puc negar-ho: sóc egoïsta i famolenc de mena i vull que guanyin sempre!-, he d'admetre que resulta commovedor deixar-se eliminar a la primera, perquè d'aquesta manera el beneficiat sempre és un club català. Aquesta és una manera pràctica de fer país, sovint incompresa... per mi i tot!

Llavors també hi ha aquelles estones que s'adormen. I no parlo momés de “l'empanada” del vespre de Kiev, protagonitzada per uns juvenils que encara estan a la figura i que han de madurar molt, per passar d'aprenents voluntariosos que corren a futbolistes. Que hem de tenir paciència? No i no! De cap manera! Per què hem de tenir paciència? Que els cedeixin al Vilareal, en comptes del Riquelme, o al Mònaco, en comptes del Saviola; o al Llevant, com han fet amb aquell dels pèls punxeguts! Que es foguegin allà! Nosaltres volem futbolistes fets i drets (que no vol dir vells, artrítics i xacrosos amb més o menys glamur, com els que tenen “ellos”).

No parlo d'aquella empanada russa, no. Parlo de la quantitat de pilotes perdudes (totes!) que el porter treu o rebutja sempre a peus dels contraris. I parlo, sobretot, de les estones soporíferes que ens adormen fent-se passades horitzontals a mig camp, dient que “esperen que els altres s'obrin o deixin un forat”. Hi ha una cosa que cal entrenar bé –a part dels còrnors, que mai no arriben dins de l'àrea!– i són les passa-

des llargues i el joc dels estrems. Els vells recordem aquell animalot del Schuster i les seves diagonals. O el Koeman. I les corregudes que acabaven en centres o colant-se a l'àrea del Txiki, del Goiko o de l'Stoichkov. No n'hi ha d'aquests? Doncs que els fabriquin o els fitxin, perquè potser així entrarem per les bandes amb rapidesa, sense dependre de si se'ns lesiona aquest extrem francès petitet –l'únic que tenim que tot sovint es fa mal i obliga a entrar pel mig constantment, fent malabarismes, fins que l'Eto'o perd la paciència, es creua veloç i n'enganxa una.

Tot això són coses a millorar, que ens han de deixar clar que no ens podem adormir, com s'adormen tan sovint per fer-ho maco, de cara a la galeria, quan sempre sobra una passada i sembla que ningú no gosi prendre la determinació d'engaltar-la. Qui els ha dit que només s'ha de xutar des de dins de l'àrea petita?

Ara es veu que fitxaran gent, perquè la plantilla és curta (i ens l'escapça el fat estrany que els lesiona a parells i sols). Ja fitxaran el que ens falta? I si recuressin els que tenim escampats pel món i els sotmetéssim a l'actual disciplina del sistema? Total, ja són nostres, i em sembla que si es digués al Saviola –per posar un exemple que trobo lacerant– que ara que no hi ha el Larsson faci la seva feina, es menjaria els pals de la porteria, per guanyar-se el lloc.

Però tot això són, és clar, especulacions, detalls opinables, visions personals de l'entrenador que tots els aficionats portem a dins. El que volem, però, és que guanyin, que no facin més el ridícul perquè considerin que ja han cobert el cupo de la temporada. I que amb lesionats, gent del planter per curtir, qualsevol reforç que s'ho valgui o amb màgia esotèrica, ens donin un partit de cada quatre com el que li van clavar al Madrid (amb gol de babaus inclòs), perquè llavors sí que ens començarem a prendre l'aineació de memòria com aquella que començava Zubizarreta, Ferrer, Nadal, Koeman, Sergi... etcètera, i tindran un lloc a la història.

De moment, però, prudència i bon Nadal, que, això sí, serà més bo que l'anterior, perquè ara són “ellos” els qui ens miren des de baix amb prismàtics, a la classificació!